

Ο νόμος, δοκιμαζόμενος στη δίκη, συγκρούεται κάποτε με την πραγματικότητα και δυσλειτουργεί. Ο Αριστοτέλης θεωρούσε ότι τότε ο δικαστής πρέπει να κρίνει προσγειωμένα και ανθρώπινα: Προσέχοντας τις περιστάσεις να προσφεύγει στην επιείκεια, ως καλύτερο δίκαιο. Αυτή η σύγκρουση κανόνων και φυσικών-κοινωνικών περιστάσεων στην Ιστορία παραλλάσσει μορφές, διαπερνά τη δικαιοσύνη, την επιστήμη και τη δημοκρατία, και διαρκεί.

Σήμερα οι τύποι των αλγορίθμων βοηθούν, αποκαλύπτουν, σώζουν, αλλά και τα δικά τους προϊόντα κάπου προσκρούουν σε εμπειρικές παρατηρήσεις: Νέες, ή παλιές και απωθημένες. Τότε ο ένοχος, παρά το προφίλ, πρέπει να κρίνεται αθώος, ενώ η τοπική γεωγραφία, παρά την παγκοσμιοποίηση, να καθοδηγεί τις διαδρομές.

Ορισμένες συγκρούσεις μοιάζουν αξεπέραστες: Όσο περισσότερα στοιχεία τροφοδοτούν την τεχνητή νοημοσύνη, τόσο ο αλγόριθμος γίνεται ακριβέστερος. Παράλληλα όμως πολλαπλασιάζονται οι δυνατότητες χειραγώγησης της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Ζητούμενο, επομένως, αποτελεί μια χρυσή τομή, που να διασφαλίζει τόσο την ελευθερία όσο και την έγκυρη αλγοριθμική κρίση.

Το δόγμα του αλάθητου για το ρομπότ οδηγεί στην υπερνοημοσύνη, ζυμώνοντας γνώσεις και προκαταλήψεις. Είναι όμως βιώσιμο; Είναι και σήμερα αναγκαία η αριστοτελική επιείκεια, για να διορθώνει αδικίες και αλγοριθμικά πορίσματα; Αυτό το ζήτημα ερευνά το βιβλίο.

ISBN 978-960-231-173-8

Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΠΙΕΙΚΗΣ ΑΛΓΟΡΙΘΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΗ ΣΚΕΨΗ
ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Πρόλογος Μιχ. Σταθόπουλου

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
[ΙΔΡΥΜΑ ΜΑΝΟΛΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ]

Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ • Ο ΕΠΙΕΙΚΗΣ ΑΛΓΟΡΙΘΜΟΣ • ΙΝΣ